

Δημοσίευμα της Γερμανικής εφημερίδας die Welt προέτρεπε τους Γερμανούς να μην βιαστούν να κλείσουν ακόμα τις διακοπές τους στην Ελλάδα, διότι σε περίπτωση κατά την οποία περάσουμε στη δραχμή, θα τους στοιχίσει λιγότερο, όταν το φιξάρουν αργότερα. Κοντά σε αυτά και προτροπές για το πότε θα είναι καλύτερα να παίξουν στο Χ.Α.Α.

Η συζήτηση για τις ευθύνες της κρίσης, έχει κάποιες εκδοχές, που μπορούν να συζητηθούν σοβαρά, σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο.

Μπορεί κάποιος π.χ. να επιχειρηματολογήσει κατά των Ελλήνων, των πολιτικών ηγετών τους, ενάντια στη «διεφθαρμένη ολιγαρχία», στο πελώριο και αναποτελεσματικό Δημόσιο, στην «τεμπελιά» του νεοέλληνα, στον τρόπο ζωής του κλπ. Υπάρχει σαφής χώρος κριτικής.

Μπορεί με την ίδια ευκολία, να μιλήσει για την αλαζονεία των Γερμανών, να στοιχειοθετήσει κατηγορίες για εκβιασμούς, να διατυπώσει ερωτήματα για ποια ενωμένη, ποια Ευρώπη, για πειράματα πάνω στους λαούς, για τιμωρητικές πολιτικές, για κηρυγμένους οικονομικούς πολέμους κλπ. Πάντα με ισχυρά επιχειρήματα.

Ας πούμε ότι είναι θέμα οπτικής και τέλος πάντων, είναι μια άλλη κουβέντα. Υπάρχει όμως, σε κάθε περίπτωση, κριτήρια, πέρα από τα όποια επιστημονικά – οικονομικά κάποιο ηθικό έρεισμα σε κάθε εκδοχή.

Ως Έλληνας βέβαια, εκτιμώ ότι η συνταγή του Μνημονίου απέτυχε παταγωδώς, κρίνοντας πάντα εκ του αποτελέσματος. Ως εκ τούτου κάτι πρέπει να αλλάξει. Μπορεί να κάνω και λάθος. Θα τα δούμε, συντόμως υποθέτω, στο σύνολό τους τα θέματα.

Αυτό όμως που δεν μπορώ να εννοήσω, αυτό που με γεμίζει οργή και σιχαμάρα, είναι, ανάμεσα σε άλλα, η τακτική του πτωματοφάγου, του καιροσκόπου, του αμοραλιστή. Αυτή η παραλλαγή του σύγχρονου μαυραγορίτη, ενός πλάσματος άψυχου, που περιμένει στη γωνία την πιο μεγάλη ευκαιρία, δηλαδή το πόσο ανάγκη θα έχει η αδύναμη πλευρά ώστε να αγοράσει ακόμα πιο φτηνά, να εξευτελίσει ακόμα περισσότερο.

Δεν είμαι σε θέση να ξέρω, αν πρέπει να χρεώσουμε τον καπιταλισμό για αυτό, ή αν βρίσκεται μέσα στις πιο σκοτεινές, ζωικές πλευρές του ανθρώπινου είδους.

Δεν ξέρω επίσης πως μπορούν μερικοί να πηγαίνουν διακοπές στην αλλοδαπή και να διασκεδάζουν ανάμεσα σε ταλαιπωρημένους ανθρώπους. Υποθέτω ότι είναι μια μετάλλαξη αυτών που αγοράζουν τις σεξουαλικές υπηρεσίες ανήλικων στην Ταϊλάνδη, που πήγαιναν με μερικά τζιν στις χώρες του πρώην Υπαρκτού, που πρόσφεραν έναν δέκτη τηλεόρασης σε μια Κουβανή, με αντάλλαγμα τα περαιτέρω...

Είναι η λογική του ότι με ελάχιστα, κάνω ότι θέλω. Ο ισχυρός κεντροευρωπαίος ως χοίρος, ο φτωχός ως εμπόρευμα. Ιστορικά, μας το διδάξαν ο Πιζάρο και ο Κορτές. Στα μέρη μας, οι παλιότερες γενιές θα θυμούνται τον Μάξ Μέρντεν, τον Βάλτερ Σιμάνο και πλήθος άλλων ατιμώρητων πρωταγωνιστών του εξαγόμενου πολιτισμού του Γ' Ράιχ.

Αναρωτιέμαι επίσης πόσο συμπαθείς, πόσο καλοδεχούμενοι μπορεί να είναι οι συμπολίτες του Σόιμπλε, οι απόγονοι των προαναφερθέντων, το θέρος του '15 στον τόπο μας. Προσπαθώ επίσης να νιώσω εκείνους που ζούν από τον τουρισμό, να καταλάβω τις ανασφάλειές τους, να αφουγκραστώ τις αγωνίες τους και διερωτώμαι πια να είναι η λεπτή γραμμή που διαχωρίζει τη πατροπαράδοτη φιλοξενία από την δυστυχισμένη δουλοπρέπεια. Είναι δύσκολη η εξίσωση.

Αλλά τούτες οι συμπεριφορές, οι δημόσιες και ξεδιάντροπες προτροπές του τύπου μην

αγοράζετε τώρα, αύριο θα είναι φτηνότερα, μας δίνουν μια εικόνα, του αγοραίου πολιτισμού της τάχα ενωμένης, δήθεν Ευρώπης. Είναι η ίδια πολιτική που σιώπησε τον Φεβρουάριο του 1996 στα Ίμια, η ίδια τακτική που μας φόρτωσε τα προβληματικά υποβρύχια.

Επιμένω να αναρωτιέμαι πόσο εγκάρδια μπορούμε να υποδεχτούμε, τέτοιους Ευρωπαίους σε λίγους μήνες...